

Nestydím se za evangelium!

Miriam Kudrnová

I. kategorie, 1. místo

V jednom menším městečku žije dívka, která se jmenuje Natálie. Doma jí říkají Natko. Je jí 13 let, chodí do sedmé Bé, kde má také spoustu kamarádů. V jejich městečku je všechno – škola, kino a obchody, ale hlavně nádherný kostel, zasvěcený sv. Pavlovi. Navštěvuje ho každou neděli se svými rodiči. A také chodí do náboženství, ale to děcka ve třídě neví...

Dnes v hodině dějepisu probírají křesťanství v raném středověku. Učitelka chvíli probírá, ale pak k Natčině údivu začne mluvit úplně proti Pánu Bohu. Že nechápe ty lidi, kteří věří v Boha, co si od toho slibují a k čemu jim to je. Najednou se však zarazí. Chvíli mlčí, ale pak se prozíravým hlasem zeptá: „Je tady snad někdo z vás věřící?“ Natka na chvíli zaváhá... určitě se jí budou smát, ale odhodlala se. Postavila se a řekla: „Já jsem věřící a chodím tady do kostela!“ Učitelka se zarazila, podívala se na Natku nepřijemným pohledem, ale už nic neříkala. Chvíli bylo ticho, ale pak se odněkud ozvalo: „A hele, jeptiška!“ A celá třída se rozesmála. „Ticho!“ zvolala učitelka a vrátila se k učivu. Natka měla po celou dobu hodiny dobrý pocit, že nezapřela svého nebeského Otce, ale o přestávce jí nastalo peklo... Všichni na ni začali pokřikovat: Jeptiško! a posmívali se jí. Natka odešla na chodbu k oknu a přemýšlela. „No tak co je na tom špatného, že jsem věřící? Děcka vyznávají různé kultury, několik děcek od nás všude prohlašuje, že jsou EMO, tak proč bych já se styděla, že jsem křesťan?“ Další hodiny proběhly už v klidu, ale o přestávkách jí spolužáci nedávali pokoje. Neustále měli nějaké poznámky a rázem se ze všech těch kamarádů stali nepřátelé...

Natka z toho byla nešťastná, ale rozhodla se nic doma neříkat. Může přece toto trápení obětovat třeba za duše v očistci! A tak se nikde a nikomu nesvěřovala. Jen cestou domů se zastavila ještě v kostele a modlila se: „Pane Bože, prosím, ať se mi spolužáci neposmívají, ale jestli to chceš, nech tak! Jen je za to netrestej, prosím...!“ Stoupla si a odešla domů.

Doma si udělala všechny domácí úkoly a šla pomáhat mamince s nádobím. Maminka si všimla, že je Natka nějaká nesvá a že ji určitě něco trápí, ale řekla si, že se jí zatím nebude na nic ptát. Svou dceru zná a kdyby jí doopravdy bylo něco zlého, tak jí to řekne... Natka byla v myšlenkách stále někde jinde. Neustále přemýšlela, proč se jí všichni spolužáci posmívají a co je na tom špatného, že se hlásí k Bohu. Ani se jí mezi ty pošklebující se spolužáky zítra nechce, ale pomodlila se, naučila se a aktovku dala do pozoru.

Ráno jako vždy vstávala v sedm hodin... Pomodlila se ranní modlitbu a šla se umýt. Nasnídala se a už běžela na autobus, který o půl osmé jel od nedaleké zastávky ke škole.

Už z dálky si všimla nějaké osoby, která ji vyhlížela. Nejprve si myslela, že se jí to jen zdá. Kdo by na ni teď mohl čekat? Ale když přišla blíž, byla překvapená. U zastávky stála její spolužačka Verča, která bydlí nedaleko Natky, a trochu váhavě ji pozdravila: „Ahoj Natko!“

„Ahoj!“ odpověděla Natka. Bylo vidět, že se Verča trochu ostýchá a rozmýšlí se, jestli má pokračovat, ale nakonec mluvila dále: „Víš, no, já nevím, jestli se mi nebudeš smát, ale chtěla bych, abys mi vyprávěla, abys mi řekla, jak často se musí chodit do kostela?“ vykoktala nakonec svou prosbu. Natka otevřela ústa. Tak tohle nečekala! Vždyť Verča se jí ještě včera se všemi posmívala a dneska tohle?! Když Verča uviděla Natčin pohled, zčervenala a hned začala podávat vysvětlení: „Víš, když jsem byla malá, chodila jsem s babičkou také do kostela. Navštěvovali jsme ho každý týden v neděli, a mně se tam moc líbilo. Jenže pak babička zemřela a rodiče se mnou do kostela nechodí. Jdeme se tam podívat jen na Vánoce a já si vždycky vzpomenu na babičku a na to, jak jsme spolu chodily na ty krásné mše...“

„A já jsem si myslela, že ve třídě jsou všichni nevěřící. Ale proč se mi teda ještě včera se všemi posmívala?“ pomyslela si v duchu Natka a také se Verči na to zeptala.

„Já jsem se ti neposmívala! Opravdu,“ řekne Verča. „Možná jsi to přes ten hluk nepostřehla, ale já jsem fakt nic neříkala, věř mi! S tím začal Pavel,“ hájí se. „Pavel,“ probleskne Natce hlavou a hned si také vzpomene na úryvek z Písma svatého, kde sv. Pavel píše: „Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka.“ Po té myšlence se Natka přestala Verči vyptávat a rozhodla se, že jí poví nějaký biblický příběh. Jenže v tom se ze zatačky vyhnul autobus, který je poveze ke škole. Proto Natka Verči navrhla: „Tak jestli chceš, abychom si spolu popovídaly, přijď po škole do parku, jo?“ „O.k.“, řekne nadšeně Verča a už se hrne do autobusu, který právě zastavil u chodníku.

Natka měla ohromnou radost. Že by si konečně našla nějakou „opravdovou“ kamarádku? No, uvidí se, jestli přijde do parku.

Verča byla jako v nebi. Vůbec si nemyslela, že by to takhle mohlo dopadnout. Měla velký strach, co jí na to Natka řekne, ale Natka byla tak vstřícná! Do parku určitě přijde, jen aby tam také dorazila Natka, třeba jí bude něco vyprávět. No, však uvidí!

Ve škole si o přestávkách spolu hodně povídaly a Natce už se zas až tolik neposmívali jako včera. Obě dvě holky se na odpoledne moc těšily a Natka přemýšlela, o čem by měla Verči vyprávět.

Odpoledne byla v parku dříve Verča. Hrozně se těšila. Natka tam byla během pěti minut. Pozdravily se a už si spolu povídaly. Verča se náhle zeptala: „Hele, vy chodíte do kostela fakt každou neděli?“ Natka odpověděla: „No, chodíme. Mamka mě do kostela vodila už od malička. Vždycky se mi tam velmi líbilo. U postranního oltáře stává krásná socha Panny Marie a na zdi postranní kapličky je velký obraz sv. Pavla. Nejvíce se mi vždy líbilo kázání pana faráře. Vyprávěl vždy zajímavé příběhy.“ „Dooopravdy? Pověz mi nějaký, prosím...!“ požádala Verča Natku. „Tak dobře. Vzpomínám si na jeden kratší... Malé děvčátko šlo s maminkou po městě. Když v tom se děvčátko při pohledu na jejich veliký kostel maminky zeptalo: ‚Mami, proč jsou na těch věžičkách všude plusy?‘ Pán, který je znal z kostela, šel kolem a když uslyšel otázku, prohodil: ‚To je ale hloupá holka!‘ Ale maminka svou dceru neokřikla, nýbrž řekla: ‚Pane, vždyť ona má pravdu. Ježíšův kříž je vlastně naše plus. Když se před evangeliem křížujeme třemi malými křížky na čelo, na ústa a na srdce, tak zároveň prosíme, abychom dokázali více přemýšlet o Bohu, mluvit otevřeněji o Bohu a více Boha milovat. Děláme si malé plusy, aby nám toho všeho přibylo...‘ Pán se tomu velice podivil a odešel. Maminka svou dceru pohládila po vlasech a pochválila ji. Tenhle příběh se mi hrozně líbí, ale nevím, jestli to dokážeš pochopit, když už jsi dlouho v kostele nebyla,“ pravila Natka. „Ale ne, já to chápu! Nati, já bych chtěla taky chodit do kostela jako ty!“ povzděchne si Verča. „Tak pojď se mnou, v neděli. Naši by určitě nebyli proti,“ navrhne jí Natka. „Já bych byla moc ráda, jenže moji rodiče se mnou nepůjdou...“ namítne Verča. „Však můžeš jít s námi, ne? To by ti nedovolili?“ „No já nevím, ale tak to alespoň zkusím. A zítra ve škole ti řeknu, jo? Ale dnes už musím jít domů, mamka na mě bude čekat s obědem!“ „Tak se měj, doufám, že ti to vaši dovolí! Ahoj, uvidíme se ve škole...“ „Ahoj,“ rozloučily se a rozešly se do svých domovů.

Verča přemýšlela, jestli se má zeptat prvně mamky, nebo taťky, ale rozhodla se, že to zkusí prvně u mamky. Taťka stejně chodí z práce až večer.

Když přišla domů, mamka zrovna sledovala v televizi nějaký film. Verča pozdravila a zeptala se: „Mami, mohla bych jít v neděli s kamarádkou do kostela?“ „Cože?! Ty jsi se snad zbláznila, ne? Vždyť kostel je už o osmi a v neděli přece spáváme až do půl desáté! A já tam s tebou chodit teda nebudu! Co tě to napadá? Prosím tě, najež se a jdi si udělat úkoly! Bez toho jsi přišla dnes nějak pozdě,“ odpověděla rázně Verčina maminka. Verča posmutněla. Nepokoušela se už maminku umluvit, věděla, že když mamka začne takhle mluvit, tak už s ní není žádná řeč. Šla se tedy najíst, ale do úkolů se jí nechtělo. Pořád přemýšlela, jak by to udělala, aby na tu mši mohla jít. Ale třeba jí to dovolí alespoň taťka a společně mamku přemluví, snad... Verčin tatínek přišel dnes z práce dřív. Najedl se a zasedl k novinám. Verča šla za ním do kuchyně a trochu váhavě se ho zeptala: „Ahoj tati, mohla bych se tě na něco zeptat? Prosím, mohla bych jít v neděli s kamarádkou do kostela?“ Tatínek se na ni nevěřícně koukl přes brýle. „Myslíš to vážně?“ zeptal se. „No jo, myslím to

vážně!“ odpověděla Verča. „No, podívej, ptala ses maminky?“ „Hm, právě že ptala, jenže ona mi to nechce dovolit,“ řekla posmutněle. „Víš, já bych ti to dovolil. Jako malý jsem chodil s tvouji babičkou také do kostela, ale od té doby, co jsem s tvou maminkou, tak tam moc nechodíme. Taky se mi po těch mších někdy stýská. Tak počkej, zkusím to mamince ještě rozmluvit, jo? Teď si běž uklidit do pokoje, ať má maminka radost.“ „Díky tati!“ zavýskne Verča a jde honem udělat pořádek do svého pokojíku, který ostatně ani moc neuklizený není.

Večer, když už Verča spala, si její tatínek s maminkou povídali a tatínek se jí, jak Verči slíbil, zeptal: „Proč nechceš Verči dovolit, aby šla se svou kamarádkou do kostela?“ Maminka se na něho nevěřícně podívala. „Snad ji v tom nechceš podporovat?!“ zvolala. Ale tatínek jí na to klidným hlasem odpověděl: „No, víš, já taky jako mladý chodil do kostela, i svatbu jsme měli v kostele, dokonce jsme Verču dávali i křtít, vzpomínáš? Tak proč jsme tohleto všechno udělali, když ji teď zakazuješ podívat se do kostela?“ „To bylo jenom kvůli tobě! Protože ty jsi to chtěl...“ „Ale proč ji to nechceš dovolit? Však nemusíš jít s ní,“ namítne otec. „Že nemusím? A kdo tam s ní jako bude?! Kdoví, co je ta její kámoška zač!“ „Tak podívej, jestli je háček pouze v tomhle, tak já s ní klidně v neděli na tu mši půjdu,“ řekne rozhodně táta. Maminka se zarazí a chvíli přemýšlí. „No tak dobře, ale máš to na svědomí ty! Alespoň vám zatím uvařím,“ řekne nakonec maminka a za toto rozhodnutí se od tatínka dočká veliké pusy na tvář. „Tak ti pěkně děkuji maminko!“ řekne tatínek. Pak si ještě povídají o několika důležitých věcech, ale za chvíli už jdou také spát...

Verča nemohla v noci vůbec pořádně zabrat. Neustále musela přemýšlet, jestli tatínek mamku přemluví. A když konečně zabrala, zdály se jí takové popletené sny. Nejdříve v tom snu byla na zastávce a čekala tam na Natku. Pak šly spolu do školy, ale místo do školy zašly do kostela, kde se za nimi znenadání zabouchly dveře. Najednou se tam objevila její mamka a jakmile zjistila, že dveře nejdou otevřít, tak začala nadávat a vykřikovat, že do kostela už nikdy nevkročí a že Verča tam taky nesmí. Dveře však najednou klaply a otevřely se. Vešel Verčin tatínek a začal mamce domlouvát. Začalo však náhle zvonit, ale byl to takový divný zvuk, neustále sílil. Verča si najednou uvědomila, že je to její budík. Prudce se posadila, rukou nahmatala svůj budík a rychle ho zaklapla. Protřela si oči. Co ten sen měl jen znamenat? V tom ji oči padly na bílý papírek, který ležel na jejím nočním stolku. „Kde se tam vzal?“ pomyslela si. „Předtím tam přece žádný nebyl,“ sáhla po tom papírku a otevřela ho. Stálo tam:

Ahoj Veri, s maminkou jsme se domluvili,
tak můžeš do toho kostela v neděli jít,
ale jestli ti to nebude vadit, půjdu s tebou, jo?

Táta

Verča byla najednou šťastím bez sebe. Honem se běžela nachystat, najíst a už běžela na zastávku. Natka už tam čekala a hned, jak ji zahládla, už z dálky se jí ptala: „Tak co, můžeš?“

„Můžu!“ zvolala šťastně, ale podrobnější popis jí podala až ve škole o přestávce. „Ptala jsem se prvně mamky a ta mi to nechtěla vůbec dovolit, ale když přišel taťka z práce, poprosila jsem ho a on řekl, že by mi to dovolil a že si s mamkou promluví. No a nakonec můžu, ale taťka by chtěl jít s námi!“ chrčila ze sebe Verča.

„No, vidíš to a tvůj taťka s námi klidně může jít. Já už se tak těším! Ještě, že už je čtvrtek... Takže sejdeme se o půl osmé kde?“ zeptá se Natka.

„Tak o půl osmé na té zastávce, jo?“ navrhne Verča.

„Dobře, budu se těšit! A kdyby něco, tak se ještě zítra uvidíme! Jej, ale už zvoní, tak pojďme do třídy,“ řekla Natka.

A tak jim těch posledních pár dní uteklo jako voda. Ani se nenadály a už tu byl sobotní večer. Verča se hrozně těšila a s tatínkem se domluvili, že budou vstávat o půl sedmé, aby se stihli včas vypravit. Verča byla trošku nervózní, už dlouho v kostele nebyla, ale tatínek ji uklidnil. Řekl jí, že se nemusí bát a kdyby nevěděla, co má dělat, tak ať se podívá na Natku.

V neděli ráno se oba pečlivě nachystali a už si to mířili k zastávce. Natka s rodiči už tam čekala. Navzájem se seznámili a už šli do kostela. Cestou si ještě Verča s Natkou povídaly.

„Nemusíš se zatím modlit, když to neumíš, ale vždycky vstávej, sedej a klekej, jako všichni, jinak bys vypadala mezi ostatními divně, jo?“ poučuje Natka Verču a takových rad si Verča vyslechla ještě několik. Ale jí to nevadilo, byla moc šťastná. Vždyť se jí splnil její tajný sen! Jde do kostela a ještě ke všemu s dobrou kamarádkou a se svým tátou!

Natka byla hrozně ráda. Vždyť se jí splnilo to nejtajnější přání, které kdy měla! Našla si věrnou kamarádku a jde s ní i do kostela! Nikdy by si nepomyslela, že se tohle někdy stane, ale tento okamžik je skutečnost! Musí za to při mši Pánu Bohu poděkovat!

A tak všichni velmi šťastni došli až do kostela. Verča se divila té kráse a moc se jí líbilo evangelium. Umínala si, že sem bude s Natkou chodit každý týden. Její tatínek vzpomínal na své mladé časy, kdy chodil s rodiči do kostela, a litoval, že od té doby, co je ženatý, přestal na tyto krásné mše chodit a rozhodl se to napravit. Natka se svými rodiči se modlili jako obvykle, ale přece bylo ve vzduchu cítit něco nevšedního. Natka prosila, aby jí to kamarádství s Verčou vydrželo a aby Verča neztratila zájem chodit do kostela.

A od té doby takhle spolu na mše chodili každou neděli a později se k nim přidala i Verčina mamka, která nejprve nechtěla o kostelu nic slyšet. Nakonec se z ní stala velmi zbožná a dobrá maminka. A není divu! Vždyť ‚Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.‘ (Žid 4,12-13)

